

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 1Ek/672/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122257811
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michaela Grofčíková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2022:6122257811.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom: Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, v konaní zast.: Advokátska kancelária ERASMUS LEGAL, s. r. o., so sídlom: Justičná 2711/9, 811 07 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 36 789 615 proti povinnému: S. H., J.: XX.X.XXXX, G.: Č. XXX, XXX XX Č. o vymoženie 442,58 EUR, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Jaromír Pavlík, so sídlom exekútorského úradu Nám. A. Hlinku, 03401 Ružomberok, IČO: 42 072 212, ktorý vedie exekúciu pod sp.zn. 120EX 199/22 o námietkach oprávneného proti upovedomeniu o zastavení exekúcie a výzve na úhradu trov exekútora, takto

rozhodol:

- I. Súd námietky oprávneného proti upovedomeniu o zastavení exekúcie a výzve na úhradu trov exekútora s poukazom na ust. §61n ods. 4 Exekučného poriadku z a m i e t a.
- II. Oprávnený nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 28.02.2022 domáhal od povinného vymoženiu pohľadávky vo výške 442,58 EUR, na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu - Uznesenia Okresného súdu Čadca, sp.zn. 6C/108/2014 zo dňa 30.03.2017, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 19.09.2017 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Čadca, sp.zn 6C/108/2014 zo dňa 08.04.2019.
2. Dňa 10.03.2022 súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Jaromír Pavlík, so sídlom exekútorského úradu Nám. A. Hlinku, 03401 Ružomberok, IČO: 42 072 212. Súdny exekútor vedie exekúciu pod sp.zn. 120EX 199/22.
3. Súdny exekútor vydal dňa 09.06.2022 Upovedomenie o zastavení exekúcie v súlade s ust. § 61n ods.1 písm. g) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), pričom vyzval oprávneného na úhradu trov exekúcie v podobe náhrady paušálnych výdavkov vo výške 72,- Eur s DPH. Svoje rozhodnutie zdôvodnil, tým, že dňa 25.07.2016 sa na návrh povinného začalo konkurzné konanie vedené na Krajskom súde v Prahe, č.j. KSPH 71 INS 17341/2016. Dňa 22.09.2016 Krajský súd povolil oddĺženie a dňa 27.12.2021 vydal uznesenie o splnení oddĺženia a priznaní oslobodenia. Uznesenie o povolení oddĺženia bolo vydané dňa 22.09.2016, a v tento deň bolo aj zverejnené v insolvenčnom rejstříku na webovom sídle <https://isir.justice.cz/isir/common/index.do>. Uznesenie o splnení oddĺženia a priznaní oslobodenia bolo vydané dňa 27.12.2021, a v ten istý deň bolo zverejnené aj v insolvenčnom rejstříku. Upovedomenie o zastavení exekúcie bolo oprávnenému doručené dňa 10.06.2022, pričom oprávnenému začala odo dňa 11.06.2022 plynúť zákonná 15-dňová lehota na podanie Námietok proti výzve na úhradu trov exekúcie (ďalej aj „námietky“).
4. Oprávnený doručil súdnemu exekútorovi v zákonnej 15-dňovej lehote, dňa 14.06.2022, písomné podanie označené ako „Námietky proti upovedomeniu o zastavení exekúcie“ datované dňom

14.06.2022. Oprávnený v uvedenom podaní namieta najmä skutočnosť, že exekučným titulom je uznesenie o povinnosti povinného nahradiť trovy základného konania oprávneného, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13.09.2017, pričom konkurzný súd povolil oddĺženie povinného dňa 22.09.2016. Podľa názoru oprávneného, pohľadávka ktorá vznikla titulom náhrady trov konania, je pohľadávkou ktorá vznikla až okamihom právoplatného rozhodnutia o náhrade trov konania, v posudzovanom prípade preto podľa názoru oprávneného vymáhaná pohľadávka vznikla až dňa 13.09.2017. Z uvedeného dôvodu pohľadávka vymáhaná v danom exekučnom konaní vznikla až po povolení oddĺženia úpadcu / povinného, z čoho jednoznačne vyplýva, že oddĺženie úpadcu / povinného nemá žiadny vplyv na vymáhateľnosť danej pohľadávky a jej uplatnenie v tomto exekučnom konaní. Inými slovami, neexistuje žiadna právna skutočnosť, ktorá by bola prekážkou uplatnenia a vymáhania danej pohľadávky v tomto exekučnom konaní. Nakoľko pohľadávka vymáhaná v danom exekučnom konaní vznikla až po povolení oddĺženia úpadcu / povinného, nebolo možné ju uspokojiť v predmetnom konkurznom konaní, ale možno ju vymáhať v rámci exekúcie. Poukázal pritom na rozhodnutie exekučného súdu pod sp.zn. 20Ek/57/2021 zo dňa 23.04.2021, ktoré riešilo obdobný prípad. Ďalej oprávnený poukázal na skutočnosť, že súdny exekútor zastavil exekúciu podľa ust. § 61n ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, predpisu, avšak toto ustanovenie upravuje zastavenie exekúcie jedine v prípade, ak dôvod na zastavenie exekúcie vyplýva z osobitného pričom osobitným predpisom je výlučne zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“ alebo „ZKR“). V danom prípade podľa názoru oprávneného však konkurzný súd nerozhodol o oddĺžení úpadcu / povinného podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a preto súdny exekútor nemohol rozhodnúť o zastavení exekúcie v zmysle ustanovenia § 61n ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Z vyššie uvedeného podľa názoru oprávneného vyplýva, že súdny exekútor v danom prípade rozšíril taxatívne vymenované dôvody na zastavenie exekúcie uvedené v ustanovení § 61n ods. 1 Exekučného poriadku, čo je neprípustné a v rozpore s Exekučným poriadkom. Keďže v danom prípade nebol dôvod na vydanie upovedomenie o zastavení exekúcie a teda ani výzvy na úhradu trov exekútora, námietky oprávneného smerujú aj voči výzve na úhradu trov exekútora, ktorá má podklad v napadnutom upovedomení o zastavení exekúcie. Na základe týchto skutočností oprávnený navrhol, aby súd upovedomenie o zastavení exekúcie spolu s výzvou na zaplatenie náhrady výdavkov oprávneným ako nedôvodnú zrušil. Súčasne si oprávnený uplatnil nárok na náhradu trov konania vo výške 32,88 EUR s DPH.

5. Súdny exekútor sa k námietkam oprávneného vyjadril v písomnom podaní datovanom dňom 17.06.2022 tak, že dňa 06.06.2022 prostredníctvom poštovej prepravy mu bolo doručené písomné podanie povinného označeného ako návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu uvedeného v ust. § 61n ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Vzhľadom na uvedené súdny exekútor vydal napadnuté Upovedomenie o zastavení exekúcie.

6. Podľa § 61n ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku: „Exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ak z osobitného predpisu vyplýva, že tu je dôvod na zastavenie exekúcie.“

7. Podľa § 61n ods. 4 Exekučného poriadku: „Ak ide o dôvod zastavenia exekúcie podľa odseku 1 písm. c) až e) a g), môže účastník konania do 15 dní od doručenia upovedomenia o zastavení exekúcie podať u exekútora námietky proti upovedomeniu o zastavení exekúcie a výzve na úhradu trov exekútora. Námietky spolu s napadnutým upovedomením o zastavení exekúcie a výzvou na úhradu trov exekútora predloží exekútor bezodkladne súdu na rozhodnutie. Nedôvodné námietky súd uznesením zamietne. Ak súd námietkam vyhovie, uznesením upovedomenie o zastavení exekúcie zruší alebo výzvu na úhradu trov exekútora vráti exekútorovi na prepracovanie. Ak námietky neboli podané alebo nie sú prípustné, doručí exekútor upovedomenie o zastavení exekúcie súdu.“

8. Podľa § 414 ods. 1 zákona č. 182/2006 Sb. o úpadku a spôsoboch jeho řešení (insolvenční zákon): „Jestliže insolvenční soud rozhodne o splnění oddlužení a dlužník splní řádně a včas všechny povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení, spojí insolvenční soud s rozhodnutím o splnění oddlužení rozhodnutí, jímž dlužníka osvobodí od placení pohledávek, zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny. Osvobození podle věty první se nevztahuje na pohledávky vzniklé po rozhodnutí o úpadku.“

9. Podľa § 414 ods. 2 insolvenčného zákona: „osvobození podle odstavce 1 se vztahuje také na věřitele, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a na věřitele, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit.“

10. Exekučný súd najskôr skúmal, dôvodnosť podania oprávneného. Ako vyplýva z vyššie uvedeného zákonného ustanovenia, účastník, resp. v danej veci oprávnený môže podať námietky proti rozhodnutiu súdneho exekútora podľa § 61n ods. 1 písm. c) až e) a g).

Z podania súdneho exekútora vyplýva, že súdny exekútor zastavil exekúciu podľa písm. g) predmetného ustanovenia, voči ktorému je možné podať námietky. Exekučný súd sa tiež musel vysporiadať s otázkou, či námietky oprávneného smerujú iba voči výzve na úhradu trov exekúcie, ktorá bola súčasťou Upovedomenia o zastavení exekúcie. Upovedomenie o zastavení exekúcie a výzva na úhradu trov exekúcie sú však dva procesné úkony, pričom výzva na úhradu trov exekúcie sa podáva len v prípade zastavenia exekúcie en bloc. Z uvedeného dôvodu je možné považovať námietky povinného za námietky aj proti upovedomeniu o zastavení exekúcie, aj proti výzve na úhradu trov exekúcie.

11. Súd považoval za potrebné tiež posúdiť účinky vyhláseného konkurzu na pohľadávku uplatňovanú v tomto exekučnom konaní. Keďže ide o konkurz vyhlásený na území iného členského štátu EÚ, súd v danom prípade aplikoval ustanovenia Nariadenia Rady č. 1346/2000 o konkurznom konaní (ďalej len „Nariadenie“). Podľa článku 4 ods. 1: „Ak v tomto nariadení nie je stanovené inak, konkurzné konania a ich účinky sa riadia právom členského štátu, na území ktorého sa toto konanie začne; tento štát sa ďalej označuje ako „štát, v ktorom sa konanie začne.“ Taktiež súd poukazuje na článok 16 ods. 1: „Každé súdne rozhodnutie o začatí konkurzného konania vynesené súdom členského štátu, ktorý má právomoc podľa článku 3, sa uznáva vo všetkých ostatných členských štátoch od chvíle, keď nadobudne účinnosť v štáte, v ktorom sa konanie začne. Toto pravidlo platí aj v prípade, že z dôvodu spôsobilosti dlžníka sa konkurzné konanie proti nemu nemôže začať v iných členských štátoch“. V zmysle článku 17 ods. 1: „Súdne rozhodnutie o začatí konania uvedeného v článku 3 ods. 1 má bez akýchkoľvek ďalších formálnych požiadaviek rovnaké účinky v akomkoľvek inom členskom štáte, ako podľa práva štátu, v ktorom sa konanie začne, ak toto nariadenie nestanovuje inak, a pokiaľ sa v tomto inom členskom štáte nezačne konanie uvedené v článku 3 ods. 2“ Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, a teda k právnej úprave, ktorá vyplýva z Nariadenia, súd má za to, že na takto vyhlásený konkurz (oddĺženie) a jeho účinky sa vzťahujú právne predpisy upravujúce konkurz v rámci Českej republiky. Súd teda postupoval pri posúdení účinkov vyhláseného konkurzu na majetok povinných podľa ustanovení zákona č. 182/2006 Sb. o úpadku a spôsoboch jeho řešení (insolvenční zákon). V danom prípade súd považoval za právne relevantné ustanovenie § 414 tohto zákona. Taktiež súd vychádzal zo skutočností, ktoré sú uvedené v odôvodnení Uznesenia Krajského súdu v Prahe, sp.zn. KSPH 71 INS 17341/2016 zo dňa 27.12.2021, pričom súd v tomto rozhodnutí uviedol, že mu nie sú známe žiadne dôvody, pre ktoré by nemal dlžníkom priznať oslobodenie, a preto rozhodol v súlade s ust. § 414 insolvenčného zákona, ako je uvedené vo výroku II. uznesenia. Oslobodenie podľa tohto uznesenia znamená, že nie je možné proti dlžníkom (povinným) vymáhať akúkoľvek pohľadávku, ktorá vznikla pred povolením oddĺženia, a to ani príslušenstvo tejto pohľadávky bez ohľadu na to, kedy toto príslušenstvo vzniklo. Taktiež súd nad rámec uvedeného uviedol, že toto uznesenie je pre dlžníkov právnym titulom na námietku, ktorá znemožní veriteľom akékoľvek vymáhanie pohľadávky od dlžníkov, ktoré vznikli pred povolením oddĺženia a boli alebo mohli byť veriteľom prihlásené do tohto insolvenčného konania. Súd poukazuje na skutočnosť, že mal z insolvenčného registra za preukázané, že oprávnený si svoju pohľadávku do insolvenčného konania neprihlásil, napriek tomu, že v Uznesení Krajského súdu v Prahe, sp.zn. . KSPH 71 INS 17341/2016 zo dňa 22.09.2016, v ktorom konkurzný súd rozhodol o úpadku povinného a povolil oddĺženie povinného vyzval v ods. V. veriteľov povinného, aby si prihlásili svoje pohľadávky v lehote 30 dní odo dňa zverejnenia tohto uznesenia v insolvenčnom registri Českej republiky. Predmetné uznesenie bolo v insolvenčnom registri Českej republiky zverejnené dňa 22.09.2016. V predmetnom uznesení súd taktiež uviedol, že sa prihlasujú aj pohľadávky, ktoré už boli uplatnené na súde, ako aj pohľadávky vykonateľné vrátane tých, ktoré sú vymáhané výkonom rozhodnutia alebo exekúcií. Prihlásiť tiež ide pohľadávku nespliatnú alebo pohľadávku viazanú na podmienku. Pohľadávky veriteľov viazané na splnenie rozvázovacej podmienky sa považujú v insolvenčnom konaní za nepodmienené, pokiaľ rozvázovacia podmienka nie je splnená. Na pohľadávky veriteľov viazané na splnenie odkladacej podmienky nemá začatie insolvenčného konania vplyv. V nadväznosti na všetky uvedené skutočnosti má súd za to, že Uznesením Krajského súdu v Prahe zo dňa 27.12.2021 výrokom II. a III. súd určil, že dlžník (t. j. povinný) sa oslobodzuje od platenia pohľadávok zahrnutých do oddĺženia v rozsahu, v ktorom dosiaľ neboli uspokojené, pohľadávok ku ktorým sa v insolvenčnom konaní neprihľadalo, pohľadávok veriteľov, ktorí ich do insolvenčného konania neprihlásili, aj keď tak urobiť mali. Z uvedeného vyplýva, že

oprávnený si mal pohľadávku, ktorá vznikla z tituly náhrady trov konania prihlásiť prihláškou do konkurzu, a to aj z dôvodu, že konanie ktoré predchádzalo vydaniu exekučného konania začalo na Okresnom súde Čadca dňa 13.05.2014, teda pred začatím konkurzného konania v Českej republike, a oprávnený o prebiehajúcom konaní na Okresnom súde Čadca musel mať vedomosť.

12. Ako už bolo vyššie uvedené, nie je spornou skutočnosťou to, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, ale spornou skutočnosťou ostáva moment vzniku pohľadávky. Podľa názoru oprávneného je potrebné viazať moment vzniku pohľadávky na právoplatnosť rozhodnutia o výške trov základného konania. V posudzovanom prípade súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. IV. ÚS 186/2021 zo dňa 13.06.2021, podľa ktorého: „je nepochybné, že právo na náhradu trov sporového konania bolo konštituované na základe meritórneho rozsudku krajského súdu potvrdzujúceho rozsudok okresného súdu. Nasledujúcim uznesením vyššieho súdneho úradníka o určení výšky náhrady trov konania nebolo vytvorené nové právo na peňažné plnenie, ale bolo ustanovené, ktoré z vynaložených trov považuje okresný súd za účelne vynaložené v spore, a teda v akej výške je protistrana povinná refundovať trovy, ktoré už predtým vznikli sťažovateľke. Uvedené podporuje aj názor právnej vedy: „V intenciách Civilného sporového poriadku má konštitutívny charakter o trovách konania len výrok o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 CSP. Týmto výrokom sa konštituuje, ktorá strana má nárok na náhradu trov konania, v akom pomere má nárok na náhradu trov konania, alebo že takýto nárok na náhradu trov konania vôbec nemá. Po právoplatnosti tohto výroku je tak definitívne dané, kto (z hľadiska toho, ktorá strana) a či vôbec bude mať nárok na náhradu trov konania. Po právoplatnosti uznesenia, ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania, tak strana, ktorej sa predmetná povinnosť ukladá, definitívne vie, že bude musieť znášať povinnosť nahradiť trovy, a následne už len bude očakávať rozhodnutie o tom, v akej výške.“ (KOTRECOVÁ, A. Uznesenie v systéme súdnych rozhodnutí v civilnom procese. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2016, s. 64.).

13. Z uvedeného teda vyplýva, že existencia uznesenia o výške trov konania je esenciálna z hľadiska možnosti jeho núteného výkonu v exekučnom konaní, kde slúži ako exekučný titul. Nemožno však opomenúť ani účel konkurzného konania, ktorým je konsolidácia dlhov úpadcu vzniknutých do určitého časového momentu, a to v zásade bez splnenia podmienky, aby pohľadávky vzniknuté pred rozhodujúcim dňom boli judikované, čo sa týka ich výšky. Prihliadnuc na tento významný aspekt, je možné akceptovať názor, že nárok na náhradu trov konania konštituovaný meritórnym súdnym rozhodnutím (čo sa týka základu) je možné prihlásiť do konkurzu aj bez existencie rozhodnutia o výške trov konania. To platí v prípade, ak nárok na náhradu trov konania vznikol pred začatím konkurzného konania. V posudzovanom prípade právo na náhradu trov konania vzniklo oprávnenému dňom právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 10Co/199/2016 zo dňa 27.10.2016, teda dňom 23.12.2016. Uznesenie o povolení oddĺženia povinného síce bolo zverejnené v insolvenčnom registri dňa 22.09.2016 (teda pred vydaním rozsudku Krajského súdu), ale v bode V. uznesenia o povolení oddĺženia súd jasne uviedol, že do konkurzu je možné prihlásiť pohľadávky, ktoré už boli uplatnené na súde, teda oprávnený mohol do konkurzu prihlásiť svoju pohľadávku.

14. Podľa § 197 ods. 1 Exekučného poriadku: „Za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena a náhrada paušálnych výdavkov a nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania, ktoré nie sú kryté paušálnymi výdavkami. Výška odmeny exekútora pri exekúcii na vymoženie práva na peňažné plnenie sa určí ako percento z vymoženého plnenia a nemôže presiahnuť výšku vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.“

15. Podľa §197 ods. 2, prvá veta Exekučného poriadku: „Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a náhrada výdavkov o daň z pridanej hodnoty.“

16. Podľa §198 ods. 2 Exekučného poriadku: „Ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi náhrada výdavkov, ktorú znáša účastník konania povinný platiť trovy exekútora podľa tohto zákona.“

17. Podľa §199 Exekučného poriadku: „Výšku odmeny exekútora, náhrady výdavkov, preddavku na trovy exekútora a spôsob ich určenia ustanoví ministerstvo všeobecne záväzným právnym predpisom.“

18. Podľa §199c ods. 1, prvá veta Exekučného poriadku: „Ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému

príčítať, alebo z dôvodu, pre ktorý prináleží exekútorovi vydať upovedomenie o zastavení exekúcie, platí trovy podľa §198 ods. 2 oprávnený.“

19. Podľa § 22 ods. 1 vyhlášky č. 68/2017 Z. z. Vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov(ďalej len „vyhláška“): „Exekútorovi patrí náhrada paušálnych výdavkov vo výške 60 Eur.“

20. Podľa § 22 ods. 2 vyhlášky: „Ak sa vymáhaný nárok splní do uplynutia lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý má podľa zákona odkladný účinok, alebo do uplynutia tejto lehoty nastane iný dôvod na ukončenie exekúcie, patrí exekútorovi náhrada paušálnych výdavkov podľa odseku 1 v rozsahu 50 %.“

21. Citované ustanovenie § 199c ods. 1 uvádza, že ak sa exekúcia zastavila z iného dôvodu ako úplného vymoženia alebo splnenia vymáhaného nároku a ide o dôvod, pre ktorý prináleží súdnemu exekútorovi vydať upovedomenie o zastavení exekúcie (ust. § 61n ods. 1 Exekučného poriadku) má povinnosť úhrady trov exekúcie oprávnený. Z upovedomenia o zastavení exekúcie vyplýva, že exekúcia bola zastavená nie z dôvodu úplného vymoženia vymáhaného nároku, ale z dôvodu vyhlásenia konkurzu na povinného. Súd v tejto súvislosti musí dodať, že vymáhaný nárok nie je len istina a úroky z omeškania ale aj trovy exekúcie. Trovy exekúcie predstavujú nároky spojené s exekučným konaním a sú nimi najmä trovy exekútora, trovy účastníkov konania a trovy štátu. Trovy exekútora pozostávajú z odmeny exekútora a náhrady paušálnych výdavkov. Výpočet trov exekútora je taxatívny. Odmena exekútora predstavuje odplatu za vykonanú exekučnú činnosť. Spôsob určenia odmeny závisí od toho, či predmetom exekúcie je zaplatenie peňažnej sumy, alebo iná povinnosť (právo na nepeňažné plnenie). Odmena a náhrada výdavkov sa zvyšujú o daň z pridanej hodnoty. Aktuálny spôsob ustanovenia trov exekútora, predovšetkým zavedenie paušálnej náhrady výdavkov, vylučuje spory spojené s určením trov exekútora. Pre určenie trov exekútora sú ustanovené jasné pravidlá. Súdny exekútor má predovšetkým disciplinárnu zodpovednosť za správne ustanovenie trov. Trovy exekútora sú predmetom skúmania zo strany súdu len v súvislosti so zastavením exekúcie exekútorom podľa ust. § 61n ods. 1 Exekučného poriadku a podanými námietkami proti upovedomeniu o zastavení exekúcie a výzve na úhradu trov exekútora.

22. Na základe vyššie uvedeného platí základné pravidlo pre uspokojovanie trov exekútora - ak bol exekútor poverený vykonaním exekúcie a začal vykonávať exekúciu, má nárok na náhradu paušálnych výdavkov (vo výške 60 EUR + DPH), a ak v priebehu vykonávania exekúcie došlo k uspokojeniu vymáhaného nároku má nárok aj na odmenu. Súd síce uznáva, že využitie zákonného práva povinného ako dlžníka vyhlásiť konkurz nie je možné objektívne pričítať oprávnenému nemôže byť na škodu súdneho exekútora, ktorý vykonáva exekúciu na podklade návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie. Súd konštatuje, že oprávnený pri podávaní návrhu na vykonanie exekúcie musí brať do úvahy, že môžu nastať aj okolnosti, kedy nie je možné uplatňovaný nárok vymôcť, nakoľko povinný môže využiť zákonnú možnosť oddĺženia vyhlásením konkurzu, tak ako v tomto prípade.

23. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, súd dospel k záveru, že námietky oprávneného sú nedôvodné, preto v súlade s citovaným ustanovením § 61n ods. 4 Exekučného poriadku zamietol.

24. Keďže si oprávnený uplatnil trovy konania v súvislosti s podaním námietok proti Upovedomeniu o zastavení exekúcie, súd rozhodoval o trovách oprávneného.

25. Vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniť, a ktoré by pri riadnom priebehu konania. Ustanovenie o náhrade trov konania, nie je obmedzené len na určité konania. Platí preto pre každé konanie. Keďže súd námietky oprávneného proti upovedomenia o zastavení exekúcie zamietol, oprávnený nemá nárok na náhradu trov konania. Povinnému žiadne trovy nevznikli, preto súd o trovách povinného nerozhodoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.